

เรื่อง สัญญาค้ำประกันที่ให้ผู้ค้ำประกันรับผิดชอบเกินกว่า 60 เท่า แม้ได้ทำสัญญาก่อนประกาศกระทรวงแรงงานฯ มีผลบังคับ แต่ความผิดเกิดขึ้นหลังจากประกาศกระทรวงแรงงานฯ ใช้บังคับ มีความผิดเกิดขึ้นหลังจากประกาศกระทรวงแรงงานฯ ใช้บังคับ ย่อมขัดกฎหมาย ผู้ค้ำประกันรับผิดชอบไม่เกิน 60 เท่านั้น

1. โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติการฉ้อโกง พ.ศ. 2545 วันที่ 3 สิงหาคม 2549 โจทก์ทำสัญญาจ้างจำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้าง ตำแหน่งพนักงานบัญชีและการเงิน จำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้ำประกันการทำงาน ต่อมาวันที่ 5 เมษายน 2553 โจทก์ตรวจพบจากการสอบสวนพบว่า ระหว่างเดือน ตุลาคม 2552 - มีนาคม 2553 จำเลยที่ 1 ทุจริตต่อหน้าที่ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายมีการปลอมเอกสาร โจทก์ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธร โจทก์ทวงถามให้จำเลยทั้งสองชดใช้เงินแต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉย ขอบังคับให้จำเลยทั้งสองชำระเงิน 479,481.76 บาท พร้อมดอกเบี้ย ศาลแรงงานภาค 5 พิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน 479,481.76 บาท พร้อมดอกเบี้ยจำเลยทั้งสองอุทธรณ์

2. ศาลฎีกาเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 10 วรรคหนึ่ง และประกาศกระทรวงแรงงาน เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการเรียกหรือรับหลักประกันการทำงานหรือหลักประกันความเสียหายในการทำงานของลูกจ้าง พ.ศ. 2551 ข้อ 10 วรรคหนึ่ง ได้กำหนดสาระสำคัญไว้ในกรณีที่นายจ้างเรียกหรือรับหลักประกันโดยการค้ำประกันด้วยบุคคล วงเงินค้ำประกันที่นายจ้างเรียกให้ผู้ค้ำประกันรับผิดชอบต้องไม่เกิน 60 เท่าของอัตราค่าจ้างรายวันโดยเฉลี่ยที่ลูกจ้างได้รับ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำเลยที่ 1 ได้รับค่าจ้างเดือนละ 6,920 บาท แม้จำเลยที่ 2 ทำสัญญาค้ำประกันการทำงานของจำเลยที่ 1 ไว้ต่อโจทก์เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2549 ต่อมาวันที่ 4 กรกฎาคม 2551 ซึ่งเป็นวันที่ประกาศกระทรวงแรงงานดังกล่าวมีผลใช้บังคับ แต่จำเลยที่ 1 ก่อนนี้จากการทุจริตต่อหน้าที่ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายระหว่างเดือน ตุลาคม 2552 – มีนาคม 2553 ซึ่งจำเลยที่ 1 ต้องชดใช้หนี้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์เช่นนี้ เมื่อหน้าที่จำเลยที่ 2 ผู้ค้ำประกัน ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 เกิดขึ้นหลังจากวันที่ประกาศกระทรวงแรงงานมีผลบังคับใช้แล้ว ความรับผิดชอบของจำเลยที่ 2 ถึงถูกจำกัดไม่เกิน 60 เท่า ของอัตราค่าจ้างรายวันที่เฉลี่ยจำเลยที่ 1 ลูกจ้างได้รับ คำนวณแล้วเป็นเงิน 13,840 บาท ดังนั้น ศาลแรงงานภาค 5 พิพากษาให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบร่วมกับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 479,481.76 บาท นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยจึงเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้องโดยให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 13,840 บาท ปัญหานี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนแม้คู่ความ

ไม้อูทธรณ์ ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5)
ประกอบพระราชบัญญัติ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31

ī ī

รวบรวมโดยนายไพบูรณ์ ธรรมสถิตย์มั่น

www.paiboonniti.com

Code : 96